

Decidir i decidits

written by Josep Maria Loste Romero | 20 de desembre de 2016
El passat divendres 16 de desembre Carme Forcadell, presidenta del Parlament -és a dir, la segona autoritat de Catalunya- va haver d'anar a declarar al TSJC per haver defensat la democràcia, la llibertat i la dignitat. Ara el problema, la clau de volta és la capacitat de resistència del poble catalana i les seves institucions democràtiques. També ens cal saber explicar -molt bé- al vell continent el que està passant a casa nostra. Això no passa en cap lloc d'Europa, excepte a Rússia, i en algun petit país poca-solta de l'est d'Europa. Això no es diàleg ni res semblant: és neofranquisme pur i dur.

De fet, amb l'actitud autoritària del Tribunal Constitucional s'ha conclòs "l'operació diàleg" del govern espanyol. Les amenaces als presidents de la cambra legislativa i de l'executiu són maneres de fer molt carpetovetòniques que creen gran preocupació a Europa. El procés a Carme Forcadell està provocant una autèntica alarma social a la Cambra dels Comuns britànica, i a d'altres parlaments del vell continent. En aquest sentit, al Regne Unit, Eslovènia, Alemanya, Suïssa, Itàlia, Dinamarca, Irlanda i, fins i tot, a l'Estat francès es comencen a escoltar veus, molt qualificades, tant de l'àmbit polític, com del món del periodisme, que censuren les actituds tancades i autoritàries del govern espanyol contra la democràcia i la llibertat d'expressió. Fins i tot, un vicepresident de la UE veu una "possible violació" dels drets universals de la llibertat d'expressió el cas Forcadell. No hi ha dubte que en aquests moments a casa nostra vivim uns moments clau molt durs, però alhora, molt interessants. Sembla que l'Estat espanyol, amb les seves ensulsiades anticatalanes, a través de la maquinària judicial: la piconadora judicial, ha fet saltar pels aires el principi bàsic de tota democràcia com és la divisió de poders, i sembla voler exercir de catalitzador, d'accelerador del procés d'alliberament nacional

i social de Catalunya. De tota manera, cal anar molt en compte. Ens hem d'enfortir molt més. Hem de convèncer molta més gent que encara està dubtosa.

En síntesi, Catalunya, més que mai, necessita la sobirania plena, la independència amb tots els ets i uts dintre de la interdependència europea. Ens cal un país independent, sobretot per viure millor. Per ser lliures de debò: per disposar d'una societat, una administració i unes institucions més justes i més netes de corrupció. Catalunya, com a veritable nació històrica d'Europa necessita el suport diàfan de tots els demòcrates europeus. De tots el qui creuen en els principis fundacionals de la UE: la pau, la justícia, la llibertat, la cohesió social, la diversitat lingüística, el progrés econòmic, respecte a la voluntat de la ciutadania i la veritable estabilitat política. Catalunya només esdevindrà un país amb més qualitat de vida i justícia social si pot decidir, lliurement i democràticament, el seu futur polític i social.